

In Essentiële zaken Eenheid?

http://wayoflife.org/index_files/in_essentials_unity.html, 27-6-2013

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (hier en daar ingekort) en voetnoten door M.V.

Vooraf het eerste gedeelte van dit artikel gaat over specifiek Amerikaanse toestanden, die op 't eerste zicht, niet zo relevant zijn voor ons. Maar de hier besproken specifieke afvalligheid komt al een tijdje overal in de christelijke wereld voor, ook bij ons! De verdraaide redematies en het compromis zijn in principe gelijkaardig over de hele wereld, en we kunnen er daarom van leren om ons ertegen te wapenen. Daarom vond ik het goed om zo goed als alles te vertalen (behoudens enkele inkortingen). Meer en meer wint de tolerantie en de oecumenische geest, als een voorbode van de komende wereldomvattende eenheidskerk van de antichrist. Het tweede gedeelte, vanaf pagina 4, gaat de uitdaging aan met wat de Schrift leert. (M.V.)

De moderne evangelicale filosofie wordt dikwijls gesteld in dit gezegde: "In essentiële dingen eenheid; in niet-essentiële dingen vrijheid; in alle dingen liefdadigheid [charity]".

Alhoewel gewoonlijk toegeschreven aan Augustinus, werd dit blijkbaar voor het eerst gesteld door de 17de eeuwse Lutheraan Rupertus Meldenus (a.k.a. Peter Meiderlin).

Het werd de roep van de Moravische broeders, die een grote zendingsijver hadden maar die Roomse ketterijen behielden zoals kinderdoop, een aangesteld priesterschap en die eenheid verkozen boven de absolute waarheid van Gods Woord met "opwekking" als doel.

Het "in niet-essentiële dingen vrijheid" principe werd geadopteerd door de fundamentalistische beweging van de 20ste eeuw. Dit fundamentalisme focust op een eenheid gebouwd rond "de fundamentele dingen van het geloof" terwijl "mineure kwesties" afgezwakt werden. Het pragmatische objectief was het creëren van het grootste mogelijke verenigde front tegen theologisch modernisme, en voor evangelisatie en wereldmissies.

"Historisch fundamentalisme werd altijd gekarakteriseerd door een kern van bijbelse, historische, orthodoxe doctrines. ... De meeste fundamentalisten zouden tevreden zijn met termen zoals 'belangrijkste doctrines' of 'kardinale doctrines' om hun consensus te beschrijven. ..." (Roland McCune, *Detroit Baptist Seminary Journal*, Fall 1996).

Dit is ook een waarmerk geweest van de Southern Baptist Convention (SBC). In zijn beschrijving waarom hij blij is een SBC-pastor te zijn, zegt pastor Ben Simpson:

"Ik ben gefascineerd door de aangegane verplichting tot eenheid in de essentiële dingen en de missie van Christus, terwijl diversiteit in de niet-essentiële dingen en de methodologie wordt toegestaan ("Two Divergent Views from Young Pastors", Baptist Press, April 14, 2011).

SBC-leider David Dockery, Timothy George, en Thom Rainer drukken hun heersende filosofie uit in de volgende woorden:

"Alhoewel ik het niet eens kan zijn met secundaire en tertiaire onderwerpen, wil ik deze punten van meningsverschil niet toestaan dat ze de bruggen van relaties met broeders en zusters in Christus opblazen. ... Wij hebben behoefte aan een nieuwe geest van wederzijds respect en nederigheid om samen te dienen met degenen met wie wij verschillen in overtuiging en opinie. Het is mogelijk de handen in elkaar te slaan met broeders en zusters die van ons verschillen in secundaire en tertiaire kwesties van de theologie ..." (*Building Bridges*, 2007, pp. 11, 34).

Dit genoemde gezegde is een integrale filosofie van het Nieuwe Evangelicalisme geweest. Zij kunnen wel staan voor tien, of twintig of dertig "kardinale doctrines", maar zij weigeren op te komen voor de HELE raad Gods. In het bijzonder wanneer het gaat om iemands associaties geloven zij dat er "niet-essentiële dingen" zijn die de eenheid niet in de weg mogen staan.

Invloedrijke Evangelicale leiders zoals Chuck Swindoll houden zich aan deze filosofie. Hij schrijft:

“Er was een tijd in mijn leven dat ik antwoorden had op vragen die niemand mij stelde. Ik nam de positie in dat het leven zo onbuigzaam was dat ik zou gestreden hebben voor elke jota en titel; ik kon niet genoeg dingen op een lijst zetten waar ik voor wou strijden. Maar hoe ouder ik word, hoe korter die lijst wordt, eerlijk gezegd” (*Grace Awakening*, p. 189).

Dit herinnert ons eraan dat van zodra je binnenstapt in de filosofie van “in niet-essentiële dingen vrijheid”, uw lijst van “niet-essentiële dingen” ertoe neigt alsmaar te groeien naarmate je associaties breder worden.

De Promise Keepers¹ beweging promootten deze filosofie als een basis voor hun brede eenheid. Het Promise Keepers Ambassador boekje geeft de volgende onderwerpen die genegeerd moeten worden terwille van eenheid:

“Eeuwige zekerheid, de gaven van de Geest, doop, pre-tribulatie of post-tribulatie profetie, sacramenten of verordeningen” (PK Ambassador booklet).

De Independent Baptists hangen deze ketterij aan

Dit wordt zelfs de werkende filosofie van veel Independent Baptists. In het boek *Thinking Outside the Box*, zegt Charles Keen:

“Ik ben een trage leerling, maar tenslotte heb ik me gerealiseerd dat niet alle waarheid van gelijke waarde is. Met sommige waarheden verschil ik van anderen en scheid ik me af en ik wil er ook voor sterven (tenminste, dat zou moeten). Met andere waarheden voel ik me niet op mijn gemak over hoe ze gehanteerd worden door mijn broeders, maar ik kan nog steeds gemeenschap met hen onderhouden, zowel op persoonlijk als in sommige gevallen op kerkelijk gebied. We moeten een vorm van ‘oecumenisme ontwikkelen binnen de parameters van fundamentalisme’. ... Laat ons vaststellen wie de vijanden van het kruis zijn en ons van hen afscheiden. Laat ons daarna vaststellen wie de vrienden van de genade zijn en hen tolereren. Wij hoeven niet te verenigen maar we hebben wel eenheid nodig” (*Thinking Outside the Box*, 2003, p. 81).

Clayton Reed van Southlake Baptist Church, Southlake, Texas, en stichter van Global Church Planters, zegt in zijn verhandeling “Ecclesiastical Separation” (kerkelijke afscheiding) dat we niet zouden mogen afscheiden op grond van niet-fundamentele dingen. Hij citeert John Rice door te zeggen dat we zouden moeten samenwerken met hen die verschillen in zaken zoals doop, tongen, profetie, uitverkiezing, associatie met SBC. Reed concludeert:

“We zouden ons moeten verenigen met elke bereidwillige, warmhartige christen in het bevoornden van het koninkrijk van onze Heer terwijl het nog dag is”.

Paul Chappell, pastor van Lancaster Baptist Church, was samen met Reed co-auteur van *Church Still Works*. Merk het volgende uittreksel op:

“Aan de andere kant is het noemen van niet-essentiële dingen als zijnde essentieel, een van de zwakheden geweest van independent baptists. ... Praktisch gesproken: het zal onmogelijk zijn voor onze kerken te zijn wat God had bedoeld, en het verschil te maken dat ‘zout en licht’ zou brengen, als we debatteren over mineure zaken” (*Church Still Works*, p. 215).

Chappell vertelt ons niet wat deze “mineure zaken” zijn. Hij zegt dat we van “persoonlijke voorkeuren” geen belangrijke zaken zouden moeten maken, maar wat zijn deze “persoonlijke voorkeuren”? Hij zegt wel dat eeuwige zekerheid en de realiteit van een letterlijke hel, en de doctrine van de lokale kerk “essentiële waarheden” zijn, maar dat is geen geschilpunt bij fundamentalistische baptisten. Waar Chappell niet over spreekt zijn de doctrines die echte kwesties zijn vandaag onder fundamentalistische baptisten, zoals berouw, zedige en bescheiden kleding, hedendaagse aanbiddingsmuziek, bijbelgrondteksten en bijbelversies, uitverkiezing en bruggen bouwen naar de SBC en evangelicals. Zijn dit “mineure zaken?”

¹ Zie over de geest van de Promise Keepers in onze landen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/PromiseKeepers.pdf>

Dit doet er ons aan denken dat de velen die termen gebruiken zoals “essentieel” en “niet-essentieel” ons weigeren exact te vertellen wat zij bedoelen en waar precies de lijnen zouden moeten getrokken worden.

Kevin Bauder, president van Central Baptist Seminary in Minnesota, prijst “conservatieve evangelicals” in zijn blog en promoot de “niet-essentiële dingen” filosofie:

“Het conservatieve evangelicalisme omvat een divers spectrum van christelijke leiders. John Piper, Mark Dever, John MacArthur, D. A. Carson, Al Mohler, R. C. Sproul ... Deze personen en organisaties vertonen een opmerkelijke reeks verschillen, maar ze kunnen bij elkaar geïnclassificeerd worden wegens hun energieke overgave aan en verdediging van het evangelie” (*In the Nick of Time*, Bauder’s blog, maart 2010).

In een mail tot hun oud-studenten, met de aankondiging van hun februari 2011 National Leadership Conference, stelde het Calvary Baptist Seminary van Lansdale, Pennsylvania:

“We zouden iedereen de vrijheid moeten schenken om verschillende zienswijzen te hebben en ons te onthouden van bijtende briefcampagnes naar of over hen met wie wij zouden verschillen. ... in onze ijver om “te strijden voor het geloof” werd het fundamentalisme meer bezorgd over de MINEURE ZAKEN en gaf het minder aandacht aan wat de Bijbel duidelijk presenteert als de BELANGRIJKE ZAKEN”.

De “mineure zaken” zijn naar bewering zulke dingen als: welke Griekse tekst of bijbelvertaling te gebruiken, kledingsregels, muzikale stijlen, uitverkiezing en doop. Ons wordt gezegd dat zulke dingen niet bepalend zijn voor gemeenschap. Het seminarie gebruikte deze filosofie om te verklaren waarom zij Ed Welsh uitnodigden, een presbyteriaan, als spreker op hun jaarlijkse National Leadership Conference in 2009, en New Evangelical Southern Baptist Mark Dever in 2010. (Dever’s kerk, Capitol Hill Baptist in Washington, D.C., is een lid van het District van de Columbia Baptist Convention, dat deelgenoot is van de erg liberale American Baptist Church, Cooperative Baptist Fellowship, en Baptist World Alliance).

Clarence Sexton promoot dit principe doorheen zijn Independent Baptist Friends International conferenties. In 2012 zei hij:

“Er is een onherleidbaar lichaam van waarheid (b.v., wie God is, wat Zijn Woord is, wat Hij zegt over redding, de locale nieuwtestamentische kerk). Er zijn een aantal dingen in dit onherleidbaar lichaam van waarheid. En ik geloof dat over de hele wereld God vriendschapskringen wil oprichten. Zij hebben de waarheid, mensen hebben de Heer nodig, en zij gaan samenwerken” (Sexton, “On the High Road with a High Vision of God”, YouTube.com, 9 april 2012).

Deze “onherleidbare waarheid” verwijst naar de “essentiële dingen” die de beweerde basis vormen voor eenheid en gezamenlijke bediening.

Omwille van evangelisatie- en wereldmissiewerk, beschouwt Sexton zulke dingen als de bijbeltekstkwesie, kleding, muziek, calvinisme, wijzen van en kandidaten voor de doop, en afscheiding van de SBC als “niet-essentiële dingen” die gemeenschap niet zouden mogen verhinderen. Hij zegt dit niet zo uitgesproken, maar het is duidelijk gezien hij mensen met uiteenlopende zienswijzen als sprekers had in zijn kerk, school en conferenties.

Matt Olson, president van Northland University, promoot de “in essentiële dingen eenheid” filosofie en gebruikt dit als het fundament voor de veranderingen die hij aanbracht in Northland. Hij zegt dat zaken zoals “bijbelvertalingen, muziek, kledij, methodes van bediening, secundaire associaties” niet-essentiële dingen zijn en dat deze dingen niet gebruikt mogen worden als een basis voor afscheiding (“Pursuing Transparency with Change”, MatthewOlson.com, 18 april 2013).

John Van Gelderen en James Hollandsworth promoten ook de “in essentiële dingen eenheid” filosofie. In een RevivalFocus Ministries blog, zegt Hollandsworth:

“Eenheid is een van de gezegende effecten van opwekking. Onbeduidende verschillen en vaak denominationale verschillen, neigen ertoe van minder belang te worden wanneer de Geest van God, de Geest van liefde, neerdaalt. Onenigheid, van de andere kant, is een van de grote hinder-

nissen voor een gemeenschappelijke revival” (“Seeking the Spirit of Love and Unity: Part 1”, revivalfocusblog.com, 13 dec. 2012).

Hollandsworth gebruikt zelfs de Moravische broeders als een voorbeeld van ware christelijke eenheid, en negeert het feit dat zij kinderdopers en sacramentalisten waren. Zouden Van Gelderen en Hollandsworth, *en anderen*, kinderdoop accepteren als een “niet-essentiële zaak”?

Hollandsworth schrijft:

“Als ik zou leven in de dagen voor de opkomst van de fundamentalistische beweging, dan zou ik me in gebed voor opwekking kunnen verenigen met sommige mensen van een verschillend denominationaal label, mannen zoals Jonathan Goforth, D.L. Moody, George Whitefield, en John Wesley” (“Seeking the Spirit of Love and Unity: Part 2”, revivalfocusblog.com, 13 dec. 2012).

Whitefield en Wesley, uiteraard, praktiseerden kinderdoop, terwijl Moody een baanbrekend oecumenist was die onder één juk samenwerkte met modernistische theologen. Maar Hollandsworth zegt: “Ik heb een geest van eenheid met deze mannen, omdat zij fundamenteel waren in de leer en gepassioneerd in opwekking”.

Deze mannen, zowel als de Moravische broeders, bezaten een ijver voor de zaak van Christus, in zoverre zij deze begrepen, maar dat excuseert niet hun dwalingen en dat betekent niet dat wij in hun leerstellig verwarde voetstappen zouden moeten treden (revivalfocusblog.com, 13 dec. 2012).

Ons wordt gezegd dat Graaf Zinzendorf² geleid werd door de Geest van God toen hij een verbond opstelde dat het volk aanmaande “veeleer de punten te zoeken en te benadrukken waarin zij overeenkomen dan hun verschillen te benadrukken”. Ons wordt gezegd dat God hiermee zo tevreden was dat Hij “een grote uitstorting van Zijn Geest zond”. Dit is aanmatigend. Nergens in de Schrift vinden we ook maar een hint dat het God aangenaam zou zijn wanneer een groep christenen de duidelijke leer van enig deel van Zijn Woord afzwakt omwille van de eenheid.

Een fundamentele dwaling in dit denken is dat het “de fundamentalistische beweging” zoekt te beschermen. De fundamentalistische beweging heeft altijd Gods Woord willen compromitteren ter wille van de eenheid. De fundamentalistische filosofie was niet correct in 1920 en is dat ook niet vandaag.

Niet-essentiële dingen versus de Bijbel

Ik daag iedereen uit om in een bijbelse grond te voorzien voor de “in essentiële dingen eenheid” doctrine.

Ik wil geen les in kerkgeschiedenis. Kerkgeschiedenis kan zeker interessant zijn maar ze heeft zero gezag.

Ik wil geen les in pragmatisme. Of “eenheid in essentiële dingen” bevorderlijk zou zijn voor “opwekking” of “evangelisatie” of “scheppingswetenschap” of gelijk welke aantallen andere objectieven, want pragmatisme bezit geen gezag.

De enige gezagsbron voor geloof en praktijk is de Bijbel, en het is een feit dat er geen ondersteuning te vinden is voor “in essentiële dingen eenheid” in de Bijbel. Het is een mensgemaakt principe gecreëerd om een pragmatische agenda te bevorderen.

De bijbelse positie is het ALLES-principe

Beschouw de oudtestamentische wet. De vereiste ervan is samengevat in Deuteronomium 27:26, welke Paulus citeert als volgt:

“Vervloekt is ieder die niet blijft bij **alles** wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen” (Galaten 3:10).

² Nikolai Ludwig Graf von Zinzendorf und von Pottendorf (Dresden, 26 mei 1700 – Herrnhut, 9 mei 1760) was een Duits theoloog. Hij is de oprichter van de christelijke kolonie Herrnhut. Hieruit kwam de Evangelische Broedergemeente, ook bekend als de Herrnhutters voort.

De Psalmist predikte het “alle dingen” principe:

“Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja, meer dan zuiver goud. Daarom heb ik **al** Uw bevelen in **alles** voor recht gehouden, maar **elk** leugenpad heb ik gehaat” (Psalm 119:127-128).

Merk op dat de reden waarom de psalmist *AL* Gods bevelen voor recht hield, kwam omdat hij een gepassioneerde relatie en een hoge kijk had op Gods Woord, “meer dan zuiver goud”.

Merk ook op dat de psalmist niet louter de dingen haatte die tegengesteld waren aan de “essentiële” doctrines van Gods Woord. Hij haatte *ELK* leugenpad.

Er is evenmin in het Nieuwe Testament een principe van “niet-essentiële dingen”.

De Heer Jezus Christus beval Zijn discipelen met betrekking tot hun bekeerlingen: “hun lerend **alles** wat Ik u geboden heb, in acht te nemen” (Mattheüs 28:19).

De apostel Paulus herinnerde de oudsten in Efeze dat hij vrij was van het bloed van allen:

“want ik heb niet nagelaten u **heel** het raadsbesluit van God te verkondigen” (Handelingen 20:26-27).

Hoe meer je voluit en vurig het *hele* raadsbesluit van God predikt, hoe minder waarschijnlijk wordt het dat je in de bediening de handen zult schudden met hen die andere doctrines aanhangen.

In 1 Korinthiërs 11:2 zei Paulus tot de kerk te Korinthe:

“En ik prijs u, broeders, omdat u in **alles** aan mij denkt en aan de overleveringen vasthoudt, zoals ik die aan u heb overgeleverd”.

Deze passage gaat over haarlengte en het Avondmaal, dingen die wijd en zijd beschouwd worden als zijnde “niet-essentiële dingen”, maar Paulus pree de kerk dat zij in ALLES aan hem denken en aan de overleveringen vasthouden die hij hen had overgeleverd.

In het licht van deze duidelijke bijbelse leer, verwerp ik de filosofie die diegenen berispt die een zaak maken van haarlengte in plaats van hen te berispen die pronken met hun “vrijheid” in deze kwestie. Wanneer Gods Woord spreekt, in gelijk welke zaak, dan eindigt onze vrijheid. Wanneer Gods Woord zegt dat het een schande voor een man is lang haar te hebben, en lang haar voor een vrouw “een eer” is en “als een bedekking haar gegeven is” (1 Korinthiërs 11:14-15), dan is dat het einde van de discussie en moeten wij God eren door Zijn Woord te gehoorzamen.

Paulus onderrichtte Timotheüs “dit gebod **onbevlekt en onberispelijk in acht te nemen, tot de verschijning van onze Heere Jezus Christus**” (1 Timotheüs 6:14). Een vlek is een klein, schijnbaar onbelangrijk ding.

Deze bijzondere brief bevat geboden over zulke dingen als de rol van de vrouw in de bediening (1 Timotheüs 2:12), die vandaag wijd en zijd beschouwd worden als zijnde “niet-essentieel”. Paulus leerde Timotheüs een geheel andere houding te hebben jegens zulke leringen.

Ik daag iedereen uit om me te tonen waar de Schrift de gelovige aanmoedigt bepaalde leringen als “niet-essentieel” te behandelen, om welke reden ook. Al jaren vaardig ik deze uitdaging uit en ik wacht nog steeds op een antwoord.

Wij weten dat niet alle doctrines dezelfde betekenis en gewichtigheid hebben, maar geen ervan is “niet-essentieel”!

Beschouw de volgende onderwerpen die vandaag wijd en zijd behandeld worden als zijnde “niet-essentieel”, zelfs door hen die zichzelf fundamentalistische baptisten noemen.

Bescheiden, fatsoenlijke kleding wordt als niet-essentieel beschouwd, maar in werkelijkheid is het een fundamentele leer, want de Bijbel heeft er heel wat over te zeggen. (In het boek *Dressing for the Lord*, bespreken we 25 sleutelverzen uit de Bijbel over dit onderwerp, met principes die kunnen toegepast worden in elke tijd of cultuur). De Bijbel heeft gesproken over dit onderwerp en dan zullen we dit niet behandelen als een soort van “niet-essentiële zaak”. Zij die Gods Woord eren kunnen de grenzen van kleding soms wat anders leggen, maar zij zullen deze materie zeker niet als “niet-essentieel” behandelen.

Geestelijke muziek, een andere zogezegde niet-essentiële zaak, is eigenlijk een fundamentele leer (Efeziërs 5:19; Kolossenzen 3:16). Talloze Schriftplaatsen hebben direct te maken met muziek en vele andere bevatten principes die toepasbaar zijn op muziek. Muziek is een van de machtigste krachten in de moderne maatschappij. Muziek ligt in het hart en de ziel van wereldlijkheid, compromis en afvalligheid vandaag. Het is een belangrijk element in de bouw van de eengemaakte wereldkerk. Muziek te behandelen als een niet-essentiële zaak is een geestelijke dwaasheid.

Niet gelijkvormig zijn aan de wereld is een fundamentele doctrine. Vele Schriftplaatsen leren direct en voluit de doctrine van afscheiding van de wereld (bv. Romeinen 12:22; Efeziërs 5:11; Titus 2:12; Jakobus 1:27; 4:4; 1 Johannes 2:15-17; 5:19; Spreuken 4:14-15).

Aanbidding in geest en waarheid is een fundamentele doctrine (Johannes 4:23), en daarom kan de contemporaine aanbidding NIET een niet-essentiële zaak zijn

Het bewaren van de Schrift is een fundamentele doctrine (1 Petrus 1:25).

“En die wil”-uitverkiezing is een fundamentele doctrine (tegengesteld aan “soevereine” uitverkiezing). “Eenieder die gelooft” wordt zeven³ keer gevonden in vier bijbelboeken. De Bijbel leert duidelijk dat iedereen is uitgenodigd om gered te worden en dat iedereen *kan* gered worden.

Berouw tot bekering en correcte zielenwinning is een fundamentele doctrine. Ik ben ervan overtuigd dat “quick prayerism” verwerpelijk is en ik weiger nauw om te gaan en samen te werken in de bediening met hen die dit praktiseren.

De doop is een fundamentele doctrine, en de bijbelse leer over de methode van dopen is zo duidelijk als de bijbelse leer over het doel van de doop. Daarom heb ik, enkele jaren geleden, een uitnodiging afgewezen om te gaan prediken in een Bible Presbyterian seminarie. Ik kan uitverkiezing of de doop niet behandelen als zijnde niet-essentieel.

Pastorale nederigheid is een fundamentele doctrine (1 Petrus 5:1-3).

Kerkdiscipline is een fundamentele leer (1 Korinthiërs 5).

Afscheiding van ongeregelde broeders is een fundamentele leer (bv. 2 Thessalonicenzen 3:6).

Het berispen van ongeregelde predikers is een fundamentele doctrine (Galaten 2:11-15).

Wat te zeggen van Romeinen 14?

Sommigen trachten Romeinen 14 aan te wenden om de filosofie van “in niet-essentiële zaken vrijheid” te ondersteunen, maar Romeinen 14 zegt niet dat sommige bijbellingen “niet-essentieel” zijn.

Noot: Ik (.MV.) heb ervoor gekozen om voor Romeinen 14 een deel van de verklaring van R. Brockhaus in te lassen. Romeinen 14 gaat over “zwakken” en “sterken” in een overgangsfase, en dat we deze zwakken niet mogen afwijzen. Zij moeten de tijd en de hulp krijgen om geestelijk te groeien. Deze overgangsfase naar de vrijheid in Christus was voor ijverige joden het moeilijkst, maar ook de heidenen moesten leren helemaal los te komen van sommige elementen van heidense gebruiken. In die tijdspanne moesten de zwakken in liefde gedragen worden.

“Dat er in de gemeente te Rome zoveel gelovigen uit de Joden waren, gaf, aanleiding tot menigerlei moeilijkheden. Het is begrijpelijk dat de tegenstelling tussen de joodse en heidense beginselen licht tot wrijvingen leidde. De uit het Jodendom gekomenen, van jongsaf aan gewend aan de strenge ceremoniële inachtneming van dagen, onthouding van spijsen en dergelijke, konden slechts moeilijk van deze dingen vrijkomen. Voor de christenen uit de heidenen bestond deze moeilijkheid Niet. Er waren er blijkbaar velen in Rome, die zich **in hun geweten nog verplicht voelden om de een of andere mozaïsche verordening na te komen**. Anderen daarentegen, die hadden ingezien, dat Christus het einde van de wet is en die in Zijn dood bevrijding van alle wettische dienstbaarheid hadden gevonden, stonden in de vrijheid waarin Christus hen gesteld had. De apostel noemt de eerstgenoemden “**zwakken**”, de anderen “sterken”.

³ Jh 3:15, 16; 12:46; Hd 10:43; Rm 9:33; 10:11; 1 Jh 5:1. KJV: “Whosoever believeth”.

Wij mogen dus onder “zwakken” zeker niet verstaan gelovigen, die geneigd waren tot nalatigheid of tot ontrouw in hun wandel. Zij waren veeleer overdreven nauwgezet en deden angstvallig hun best, om door het onderhouden van de oude joodse verordeningen God welgevallig te zijn en zo rust te vinden voor hun zielen. In het bewustzijn dat “het oude” door God verordend was, waren zij **zwak in het aangrijpen van de nieuwe positie van de gelovige in Christus**, de Opgestane. De aan het heidendom ontkomen gelovigen hadden ingezien dat het gehele systeem van afgoderij, waarvan zijn verlost waren, een boos werk van de vijand was. Daarom was het gevaar, aan enkele heidense gebruiken vast te houden, voor hen niet groot.

Hoe moesten nu zulke “zwakken in het geloof” behandeld worden? Moest men die uiterlijke dingen tot een onderwerp van redetwisten maken, of, wat erger was, de zwakken minachten of afwijzen? Neen; de menselijke natuur is weliswaar heden zowel als destijds geneigd het ene of het andere te doen, maar de liefde handelt zo niet”. (“Meer dan Overwinnaars”, uitgave Uit het Woord der Waarheid, bespreking van Romeinen 14).

Wat met de christelijke eenheid?

Worden wij niet verondersteld te streven naar eenheid? Inderdaad, maar we moeten dit interpreteren overeenkomstig de Bijbel en niet naar eigen denken.

We zien de basis voor echte christelijke eenheid in passages zoals de volgende:

“Maar ik roep u ertoe op, broeders, door de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat **u allen eensgezind bent in uw spreken**, en dat er onder u geen scheuringen zijn, maar dat u hecht aanengesmeed bent, **één van denken en één van gevoelen**” (1 Korinthiërs 1:10).

“Alleen, wandel het Evangelie van Christus waardig, opdat ik, of ik nu kom en u zie of dat ik afwezig ben, van uw zaken mag horen dat u vaststaat **in één geest**, en dat u samen **eensgezind** strijdt door het geloof in het Evangelie” (Filippenzen 1:27).

Dit is echte christelijke eenheid. Dit is geen eenheid in diversiteit! Dit is geen eenheid gebaseerd op gedeeld compromis. Het is gebaseerd op gedeelde waarheid. Het is een eenheid onder hen die hetzelfde geloven.

Velen zullen argumenteren dat dit type van eenheid erg smal zou zijn, en dat is zeker waar, maar het is exact wat de Bijbel eist. Al het andere is mensgemaakte eenheid gebaseerd op menselijk denken en pragmatisme in plaats van gebaseerd op Gods Woord.

De centraliteit van de kerk

Het is belangrijk te noteren dat beide voorgaande verzen (1 Korinthiërs 1:10; Filippenzen 1:27) gevonden worden in de context van de brieven, geschreven aan lokale kerken: de kerk te Korinthe en de kerk te Filippi.

Het is de kerk die “zuil en fundament van de waarheid” wordt genoemd (1 Timotheüs 3:15), en in de context is het de “kerk” of “gemeente” die opzieners en diakenen heeft (1 Timotheüs 3:1-14).

Een van de belangrijkste redenen waarom mensen de bijbelse leer over eenheid hebben gecompromitteerd en de basis voor eenheid verbreed hebben, is omdat zij niet tevreden zijn met de kerk. Zij willen scholen bouwen en associaties en denominaties en missies en bewegingen die opereren buiten de grenzen van de nieuwtestamentische kerk, ongeacht hoe formeel of informeel.

Binnen de lokale kerk kunnen wij ware bijbelse christelijke eenheid beoefenen door het hebben van één geest in leer en praktijk.

Buiten de kerk, kunnen wij gemeenschap hebben en associëren en dienen met andere christenen in zoverre we “één geest” in de waarheid delen.

Als ik tevreden ben met de lokale kerk en ik wil niet iets daarbuiten bouwen, dan wordt ik lang niet zoveel verleid om de waarheid te compromitteren ter wille van een “bredere eenheid” en een “grotere tent”.

Het zijn enkelingen en gezinnen en kerken die De Grote Opdracht van de Heer vervullen.

Conclusie

1. We moeten de “in essentiële dingen eenheid” afwijzen als de ketterij die ze is

We moeten de grenzen trekken die behoren tot eenheid en afscheiding zoals geleerd in Gods Woord, niet zoals geleerd wordt onder het “gezag” van wie of wat anders ook.

2. Hoe komen we op voor “alle leer”?

Nu we gezien hebben dat alle leer een bepaalde belangrijkheid heeft vanuit een bijbels perspectief, hoe kunnen we dan opkomen voor alle leer?

Ten eerste: we onderwijzen alle leer. Dit is wat ons wordt bevolen door Christus (“hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. Mattheüs 28:19) en dit is ook het voorbeeld dat Paulus ons naliet (“want ik heb niet nagelaten u heel het raadsbesluit van God te verkondigen” - Handelingen 20:27).

Ten tweede: we weigeren onze boodschap te beperken, om wat voor reden ook, omdat wij geen bijbels gezag hebben om zo te doen. In 1955 waarschuwde pastor David Nettleton voor de “in essentiële dingen eenheid” principe in zijn boodschap “A Limited Message or a Limited Fellowship”. Hij gaf zijn eigen ervaring van hoe hij als jonge prediker participeerde in interdenominationale jeugd-bedieningen en hoe hij aangemoedigd werd om bepaalde leringen te vermijden omdat ze controversieel waren binnen de kerken die samenwerkten voor deze bedieningen. Dingen zoals doop en eeuwige zekerheid. Nettleton zei dat God tot hem sprak door Handelingen 20:27 en hij zag dat Paulus weigerde zijn boodschap te beperken. Hij dan waarschuwde tegen het “in essentiële dingen eenheid” principe:

“Velen werden van de volle gehoorzaamheid weggeleid door een nobel klinkend motto dat toegepast werd op christelijk werk: ‘In essentiële dingen eenheid, in niet-essentiële dingen vrijheid, en in alle dingen liefdadigheid’. Sommige dingen zijn niet essentieel voor redding maar ze zijn wel essentieel voor volle gehoorzaamheid, en de christen onder God heeft geen vrijheid de Schriften uit te sorteren op essentiële en niet-essentiële dingen! Het is onze plicht om de hele raad Gods te verkondigen en dat te doen waar we ook zijn”. (David Nettleton, ‘A Limited Message’, *Baptist Bulletin*, December 1955).

De eerder genoemde Independent Baptist leiders roepen niet op tot inter-denominationalisme of door-en-door oecumenisme, maar zij geven zich over aan hetzelfde onschriftuurlijke principe dat uiteindelijk tot hetzelfde grote compromis zal leiden.

Ten derde: wij komen op voor elke leer die aangevallen wordt. De tijden veranderen en de problemen veranderen. We leven in de 21ste eeuw, en de problemen die fundamentalistische baptisten onder ogen komen zijn vandaag niet dezelfde als toen ik 40 jaar geleden christen werd.

Beschouw Judas 3: wij worden aangespoord “om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (Judas 3). Als Judas niet omlijnde welk deel van het geloof deel uitmaakt van het geloof dat moet verdedigd worden, is het evident dat we alle aspecten van het geloof zouden verdedigen die onder de aanval liggen, in een bepaalde tijd.

Vandaag liggen vele doctrines onder de aanval die zelfs 25 jaar geleden niet zo aangevallen werden, inbegrepen de leringen over heilige muziek, bijbels berouw, bijbelse zekerheid en veiligheid, en “eenieder die gelooft” en “hij die wil” redding. Het is niet de tijd om deze dingen te degraderen tot “niet-essentiële dingen”; het is nu de tijd om onze inspanningen hiervoor te verdubbelen en om hen te berispen die ze compromitteren!

3. Het “in essentiële dingen” principe zet u op glibberig terrein

De lijst van “niet-essentiële dingen” neigt ertoe te groeien naarmate de tijd voorbijgaat en de associaties breder worden.

Beschouw opnieuw de uitspraak van Chuck Swindoll die we citeerden aan het begin van dit rapport:

“Er was een tijd in mijn leven dat ik antwoorden had op vragen die niemand mij stelde. Ik nam de positie in dat het leven zo onbuigzaam was dat ik zou gestreden hebben voor elke jota en titel; ik kon niet genoeg dingen op een lijst zetten waar ik voor wou strijden. Maar hoe ouder ik word, hoe korter die lijst wordt, eerlijk gezegd” (*Grace Awakening*, p. 189).

Laat dit een luide waarschuwing zijn voor allen die het “in essentiële dingen eenheid” principe promoten, en voor hen die ertoe verleid zijn te luisteren naar zulke prominente stemmen.

4. Het “in essentiële dingen” principe neigt ertoe afscheiding weg te drukken

Zij die “in essentiële dingen eenheid” prediken neigen ertoe minder en minder te spreken over afscheiding⁴. Zij kunnen aanvankelijk lippendienst geven aan het afscheidingsprincipe, maar in de praktijk zeggen en denken ze er weinig over en er wordt weinig aan gedaan. De nadruk van hun levens en bedieningen ligt niet op afscheiding van dwaling maar op “eenheid”. Deze nadruk wordt “positief”. Zij schrijven weinig over afscheiding in hun blogs. Zij prediken weinig over afscheiding vanaf hun spreekgestoelten.

Ik ken geen enkel bijbelcollege dat het “in essentiële dingen eenheid” principe nastreeft en dat ook een sterke nadruk legt op afscheiding. Zij neigen er niet toe hun studenten te informeren over en te waarschuwen voor de dwaling en het compromis in hun eigen kringen. Zij hebben ook niet veel duidelijk waarschuwend leesmateriaal in hun boekenwinkels.

De kerken en scholen die nog steeds afscheiding benadrukken zijn deze die het “in essentiële dingen eenheid” principe afwijzen.

Eens dat het “in essentiële dingen eenheid” principe is geaccepteerd, neigt het principe van afscheiding naar de achterbank verplaatst te worden, en daarna naar de koffer, en uiteindelijk wordt het uit de wagen gegooid, in het bijzonder door de volgende generatie.

Een tenslotte zal de “in essentiële dingen eenheid” ketterij zijn voorstanders in de armen drijven van de eindtijdse eengemaakte wereld-“kerk”.

5. De Bijbel waarschuwt dat een WEINIG zuurdeeg het hele deeg doorzuurt

Wanneer het komt tot geestelijk compromis is weinig heel veel. Als dwaling niet vroeg gestopt wordt, kan het helemaal niet meer gestopt worden. Daarom waarschuw ik independent baptists die zacht worden op het vlak van afscheiding en die zich inlaten met contemporaine muziek en die de geschriften van “conservatieve” evangelicals aanbevelen. Zij die dat doen bouwen bruggen naar erg gevaarlijke dingen, en dit compromis zal onbedoelde veranderingen meebrengen.

Dit is de 21ste eeuw, en als u niet kan onderscheiden dat dit het gevaarlijkste, meest afvallige, meest compromitterende tijdperk is in de kerkgeschiedenis, dan bent u blind.

6. We moeten denken aan de volgende generatie

Iemand zoals Paul Chappell kan zich inlaten met contemporaine aanbiddingsmuziek, zoals hij doet, en de teugels strak houden met betrekking tot veranderingen die als gevolg daarvan komen, tenminste aan de oppervlakte, maar wat zal er gebeuren met de volgende generatie?

(Zie verder “The Foreign Spirit of Contemporary Worship Music” en “The Transformative Power of Contemporary Worship Music” die verkrijgbaar zijn op DVD bij Way of Life Literature en als gratis video downloads op http://www.wayoflife.org/free_evideo/).

7. Afscheiding is een kwestie van geestelijke bescherming

Wanneer het gaat om associaties, moeten we denken aan onze eigen mensen en het effect dat onze associaties op hen zullen hebben. Bijvoorbeeld: ik werd uitgenodigd om cursus te geven aan een onafhankelijk baptistisch bijbelcollege dat een gezamenlijk project was van een brede variëteit van Independent Fundamental Baptists zendelingen. Dit afgezegd hebbend, werd ik later uitgenodigd om te prediken op een van de “graduate services” (afstudeerdiensten) in dit college. Sommige leeraars gebruikten CCM (Contemporary Christian Music) en andere niet. Sommigen bekommerden zich om bescheiden kleding maar anderen wilden niet “strikt” of “wettisch” zijn in deze zaak. Eén

⁴ Zie over afscheiding : <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>

van de leraars was een recent afgestudeerde aan een rock & roll Southern Baptist college. Eén van de betrokken prominente kerken in de onderneming exploiteert een christelijke boekhandel die CCM- en charismatische rommel verkoopt. Als ik zo'n uitnodiging zou accepteren dan zou ik een luide boodschap uitzenden naar de mensen in onze eigen kerken dat deze school OK is, en dat de mannen die ze leiden betrouwbaar zijn, maar ik geloof dat niet en ik wil deze boodschap dan ook niet zenden. Ik ken sommigen van deze mensen persoonlijk en ik vind ze aardig op persoonlijk vlak en ik apprecieer vele dingen van hen, maar ik geloof dat zij compromitteurs zijn en dat de school gebouwd is op compromis en dat binnen één generatie hun kerken (en hun kinderen) door-en-door New Evangelical zullen zijn, of nog erger. Dus, ik wil niet dat onze mensen door hen beïnvloed worden, voor zover ik er iets aan kan doen.

8. Wij leven in de eindtijd van de eindtijden

Wij zijn getuige van de grootste explosie van afvalligheid en compromis dat het kerktijdperk ooit heeft gezien. Als er ooit een tijd is geweest om de scheidsmuren te versterken, dan is dat vandaag. Zoals we gezegd hebben leven we nu in de 21ste eeuw, en het is tijd om de muren van afscheiding zelfs nog hoger op te trekken, want afscheiding is geestelijke bescherming.

Eerder verscheen:

“De Waarheid opdelen in essentiële en niet-essentiële zaken?”:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/essentieleDoctrines.pdf>

Lees ook:

“De Schrift eist een strikt bijbelse positie”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/striktBijbels.pdf>

De Bijbelse leer van Afscheiding: <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm